

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény
templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos
közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Az Úr árnyékában. — Frideczkyné Schmoll Erzsébet: Szűz Mária, Nagyasszonyunk. — Brenner Tivadar: A csüggedőkhöz. Rogács Ferenc: Oltárvirágok. 6. Imádság. — Gálosiné Ottlik Myra: Rózsafüzér Királynőjéhez. — Központi: Imaszándékunk: Egybeforrasztó szeretet.

Tekintettel a lapok terjedelmét korlátozó miniszteri rendeletre, az Örökimádás jelen száma már csak 8 lapon jelenhetett meg. Reméljük, hogy a korlátozás hamarosan (mint Itáliában már meg is szűnt) megszűnik s akkor újra képpel és a régi terjedelemben jelenhetünk meg.

A neszmélyi «Kis Örökimádás» zárdá baján (a vihar okozta nagyarányú rongálások) kegyes adományokkal segítettek: N. N. és neje 500 P, Esterházy Mária grófnő 300 P, Soproni Ferenc 200 P, Nagelreiter Alajos dr. 50 P, Mihovits József és neje 50 P, Mátrai Gyula dr. 50 P, Lorenz Adél 9 P. Most már világos, hogy Isten gondviselő jósága azért engedte meg e borzalmat keltő elemi csapást, hogy megmutassa végtelen gyengédségét. A zárdának a tél előtt (tüzelőbeszerzés) elég nagy gondjai voltak. Pénze meg nem volt, hisz miből volna jövedelme egy kontemplatív szerzetnek olyan kevés és nagyobbára szegény katolikusfaluban. Jött a vihar, most még hozzá ez a kár! Mi lesz? És mi lett? Jött a biztosítási intézet megbízottja s bár a villámcsapás nem volt biztosan kimutatható, mégis kapott a zárdá onnét is segítséget, úgy, hogy most már nem csak a tető készült el, de még téli tüzelőre is elegendők az adományok, melyeket a Gondviselés küldött, hogy segítve legyen a zárdán és érdemeik legyenek azoknak, akik segítségére siettek a «Kis Örökimádás» zárdának. Ezek az érdekek ott imádkoznak a kicsiny neszmélyi kápolna szentségi trónja előtt s az Úr Jézus biztosan «Szívét tárja» ki könyörgésükre, hogy megfizesse az önzetlen felebaráti szeretet jótékonyágát.

Egy Jézus szent Szíve tisztelője, egy özvegyasszony 500 P-t és három jegygyűrűt adott, hogy hazánk négy legszegényebb temploma részére egy-egy szentségmutatót adhasson az Oltáregyesület.

Az Úr árnyékában.

Ennek a földnek szerencséje van! Jól gondoskodott róla az örök Atya! A megdermedés veszélye ellen a Nap mérhetetlen hőenergiáival árasztja el, erkölcsi borzalmi és életáradatának szennyesége ellen pedig a földre helyezte a tabernákulum foglyát, Fiát, kiben «jókedve telik». Aki úgy tündöklök és fénylik, hogy szépsége és kedvessége, Isten előtti mindenekfölötti értéke elég arra, hogy beárnyékoljon mindent, ami csúnya és tompítsa minden bűn rútságát és útálatot keltő hatását — az embereknél.

Földünk a mennyország előtere, amelyből ajtók nyílnak az örökkévalóságba. Hogy melyik ajtón kell majd átlépniünk, az életünkötől függ; attól, hogy az élettér mely útjain jártunk és melyik mezején és hogyan dolgoztunk. Az bizonyos, hogy az Úr kegyesen bevilágítja életterünket (kinyilatkoztatás, az Egyház) és a ránk váró veszélyek ellenk orlátokat állít az életútra (parancsolatok). Ezt az előteret, — ami életterünket — állandóan szemmel tartja, vonzza és gondozza az Úr. Mint azt az egyháztörténelem bizonyítja: keresi a lelkeket s a szentjeiben kihangsúlyozza akaratát, szerető gondoskodását és folyton figyelemzetti a világot, hogy inkább szeressék a világosságot, mint a sötétséget; megtanít arra, hogy nemcsak a földi fényben csillogó dolgok értékesek, hanem sokkal inkább azok, amelyeknek szépsége csak az örökkévalóság Napjánál bontakozik ki. Amikor a lélek felemelkedik az Isten-Napjának «világosságába», akkor lát jól mindent. Más a földi és más az égi világitás értékmérője. Ami dermesztő és kétségbeejtő, csak úgy, az ég számbavétele nélkül, egészen gyönyörűséges lehet égi vonatkozásban.

Az Oltáregyesület tagjai külön is hivatalosak arra, hogy az Úr árnyékában éljenek. Ez az eucharisztikus árnyék nem is annyira a földi értelemben vett hús árnyékot jelenti, mint inkább boldogító árnyékbanmaradást azzal a tudattal, hogy amikor az Úr előtt imádkozom, amikor engesztelő áldozásomat végzem, az én tökéletlenségeim

eltűnnek, mert az Úr Jézus egészen tökéletes Isten-imádásának és egyszer teljesített, de örökké jelenben való áldozata engesztelésének a fénye ragyog fölöttünk. Ennek a fénynek árnyékában nem látszanak a mi gyakorlataink tökéletlenségei, mert a mennyei Atya az Úr Jézuséba mintegy beleszöve, beárnyékolva kapja azokat. Mi sohase akarjunk semmit magunk, — «*Nélkülem semmit sem tehettek*». S ez az Úrral való szoros kapcsolat és alázatos eltűnés az Ő árnyékában a legboldogítóbb érzések (amit a földi árnyék nyújt a testnek, ugyanazt sokkal tökéletesebben az Eucharisztia a léleknek) forrása lesz s azt eredményezi, hogy a lélek nem is kíván más «pihenést» a földön, mint a Krisztussal való egyesülés és együttműködés életmódjával eltűnni az Úr árnyékában.

Mátrai Gyula dr.

Szűz Mária, Nagyasszonyunk.

Szűz Mária, Nagyasszonyunk, ó adj nekünk reményt,
Hozzád száll esdeklésünk, nyujtsd szent kezed felénk.
Mi lesz velünk, ha nincsen ír, szívünk vérzik, ha fáj,
Szűz Mária, ó el ne hagyj, légy égi Patrónánk.

Szűz Mária, Nagyasszonyunk, Anyánk, vigasztalónk,
Csüggedt szívünk, árvák vagyunk — légy Te a pártfogónk.
Csillagtalan bús éjjelen — vezess célunk felé,
Szűz Mária, Nagyasszonyunk, örökre áldott légy!

Vezesd, vezesd e nemzetet, Szűz Mária, Anyánk,
Hogy újra boldog hadd legyen szegény magyar hazánk!
Ajkunkról hála zengjen fel, dicsőség, glória,
Ó adj vigaszt, maradj velünk Anyánk, Szűz Mária.

Frideczkyné Schmall Erzsébet.

A csüggedőkhöz.

Merülj a munkába
s gyakran az imába,
hogy ne élj — hiába.
— — — — —
És hogy boldog lehess,
égi jókat keress:
higgy, remélj és — szeress!

Brenner Tivadar.

OLTÁRVIRÁGOK.

6. Imádság.

a) Az Uristennel való kapcsolatunkat a vallásosság erényének egyik ténye, az imádság ápolja. Mikor *imádkozunk*, elménket és akaratunkat Istenhez emeljük, hogy őt imádjuk, neki hálát adjunk, őt megengeszteljük és tőle kérjünk. Ebből a négy összetevőből alakul tehát az ima. Mindegyik egyenkint, önmagában is imádság. Rendszerint azonban egymásba öltve, mint négyes összhang, hozza létre azt a mélyértelmű dallamot, amely az Istennel összekötött lelket betölti.

Hogy a négy közül melyik motívum kerül előtérbe, azt az imádkozó lelkülete és körülményei határozzák meg. Vannak lelkek, akik különös előszeretettel, majdnem kizárólagosan, imádat szeretnek végezni. Mindenesetre ez a legfelségesebb, mert az angyalok és szentek imádkozásmódja. Figyelmes, optimista lelkek a teremtesben mindenütt Isten jóságának kiáradását csodálják és azért különös örömük telik abban, hogy Istennek hálát mondjanak «nagy külső dicsőségéért». Érzékeny szívek viszont erősen reagálnak az emberi hálátlanságra, sokat szomorkodnak az Isten megbántásán, mindenáron szeretnék helyreállítani a bűn által megzavart erkölcsi világrendet, s azért szinte elepednek engesztelő buzgóságukban (Ps. 118, 139. 158). Soknak az imája viszont csak a saját személye körül forog és úgyszólván kimerül a kérésben. De egy és ugyanabban a lélekben is hol az egyik, hol a másik összetevő kerül túlsúlyba, aszerint, hogy az élet körülményei melyiket váltják ki erősebben.

Szerencsére nem kell attól tartani, hogy valaki egyoldalúsággal hibáz, ha az imádkozásnál lelkének hajlamát követi. Mindegyik alkotórésznek ugyanis az a természete, hogy legalább bennfoglalt értelemben a többit is megszólaltatja. Még az angyalok és szentek kizárólagos imáadásába is beleszól a hála, megdicsőült szeretetük pedig jóakaró közbenjárásban sugárzik ki. Ha mégolyan emelkedett is az imáadás a földön, előbb-utóbb engesztelésbe lágyul. Aki hálát ad a kapott jótéteményekért, azokon mint kiáradó sugarakon önkéntelenül magához az örök Naphoz emelkedik. Az engesztelés, mely emberi együttérzésből táplálkozik, az önzetlen szeretet, az odaadás és önfelajánlás motívumával imáadásba és könyörgésbe lendül. Leghamarabb a kérés szed fel tökéletlenségeket. Önző lélek a prózai kéréseivel önmagába reked, áldozati füstje a földön kúszik, imádságos életének középpontjába önmagát helyezi. Önzetlen lélek azonban, ha önmagából indul is ki, az alázatosság, bizalom és megnyugvás szárnyain mindig Istenhez emelkedik.

Legszebb az imádság, mert az emberi szív minden igényét kielégíti és Istennel való viszonyát kimeríti, ha egyaránt felöleli és egységbe olvasztja az imádást, hálaadást, engesztelést és kérést. Lehet, hogy imáinkban itt-ott fogyatékos az összhang, vagy a négy összetevő közt sok disszonancia ütökzik ki. De hát ez az emberi gyarlóság velejárója, az alsóbbrendű vágy és a felsőbb akarat viaskodásának panaszos éneke (Róm. 7, 15—21). Az Istent szerető léleknek vágya azonban mindig összhangzó akkordban zárul, mert összecsendül az abszolút akarattal, mindenek végső céljával (Róm. 8, 23).

b) A legfenségesebb imádság, mely valaha elhangzott, a Megváltó Szívéből szállt fel, mikor a kereszten áldozatul adta önmagát és áldozatos lelkületével Istennek méltó imádást és engesztelést nyújtott, a világnak kegyelmeket esdett ki és értük hálát mondott. Szívének ugyanezen áldozati érzelmeit megújítja minden szentmisében. Velük egyesül az egész Egyház és így méltó imádást, hálát, engesztelést tud nyújtani Istennek és hathatóssá teszi sokirányú kérését. A szentmise négyes áldozati szándéka a legtökéletesebb imádság, s belőle táplálkozik minden ima ereje és értéke.

Imádságunk azonban nemcsak Krisztus által száll Istenhez, hanem, mint *eucharisztikus ima*, egyenesen hozzá is irányul. A szentségi jelenlet természetszerűen és elsősorban imádásra hív fel. Ha szent testének titkát önmagában tekintjük, csendes szemlélődésünk főleg hódolatban nyer kifejezést; ha pedig velünk való vonatkozását vesszük figyelembe, akkor imádásunknak derűs, lelkes dicséret jellege lesz. Ha az oltáron a titokzatos Kálváriát látjuk és a szenvedés emlékezetét újítjuk fel, meghat az Üdvözítő szerető, félreértett, szenvedő Szíve, amelyet együttérző szeretettel és engeszteléssel igyekszünk megvigasztalni. Mikor szentáldozáshoz készülünk, az imádás és engesztelés motívumát helyezzük előtérbe, amelyek együttesen az isteni erények, az alázatosság és bűnbánat erényindulataiban bontakoznak ki. Viszont szentáldozás után eucharisztikus imánkat a hálaérzet foglalja le, mely bízó kérésbe olvad. Ekként az előkészület és hálaadás tényezői egy szép négyes összhangba fonódnak és átkarolják a lélek és Krisztus egyesülésének boldog titkát.

Ha csak rövid eucharisztikus imára telik, megteszi egy összetevő is. Ha van érkezésünk, és csapongó elménknek nem unalmas hosszabban időzni a szentségi Üdvözítőnél, akkor engedjük, hadd szólaljon meg minden motívum. Változatos melódiában bontakozzék ki szívünkbelől az a titokzatos dal, melyet a lélek énekel az ő isteni Jegyesének. Szentségimádásunkba adjuk bele egész értelmünket, minden érzelmiünket és teljes erőnket. Szeretet legyen az üteme, s akkor az eucharisztikus ima «tömör, dallamos, szép és kellemes dicséret» lesz az

Úrnak. Így «tiszteljük leborulva ezt a nagy szentséget» s mondjunk «üdvözlét, köszöntést, dicsőséget, elismerést, tiszteletet, áldást, magasztalást és örömujjongást» (Jel. 4, 11; 5, 12; 7, 12; 19, 1) az Üdvözítőnek és általa a teljes Szentháromságnak. *Rogács Ferenc.*

Rózsafüzér Királynőjéhez.

Irta: Gálosiné Ottlik Myra.

Kint ömlik az Ősz, dús aranyló fénye
S a Nap zuhan, sugártáncokba törve.
... Belül a szívünkön, nagy árnyék zihál,
Kongva, rémítón — köztünk a Halál.

Hogy küzdjön a szó a rémült ajakon?
Hogy: bűnön, távolon, — által hatoljon?
Embertől Istenig — mily messze az Ut,
Égő inségünk, — mégis odajut.

Mert: adtad az Eszközt, a Fonalat nekünk,
Hogy jól imádkozzunk és el ne tévedjünk,
Ujjaid között, — Lourdesban, — mint a vér,
Elömlött, folyt a — Rózsafüzér.

Igy imádkoztál — a bűnösökért,
S így imádkozunk most — önmagunkért.

A Bpest-Felsőkrisztinavárosi Oltáregyesületben szept. 24-én délután tagfelvételt tartott a központi ügyv. igazgató. Dr. Mátrai beszédében az oltáregyesületi hivatást világította meg lelkes szavakkal: «Az életút mostani bozotos szakaszán is fel kell emelkednünk a szentségi Jézus imádása és engesztelésének tiszta világáig; meg kell tanulnunk most, amikor a szomszédunkban ágyúk dörögnek, bombák robbannak, hogy az Úr Jézus jelenléte köztünk mindennél drágább s az oltáregyesületi hivatás minden más egyesületi hivatás fölött áll: A Szentségi Úr Jézus várja tőlünk a mindenkivel szemben kötelező felebaráti szeretetet, de most nem más, hanem Ő — a szegény templomok szegény Úr Jézusa — a segítségünkre szoruló felebarátunk.» Megható volt, amint az új tagok, virággal díszített égő gyertyákkal kezükben, az áldoztató rácsnál térdelve, elmondották felajánló imádságukat. *Az Ur szeretete forrassa össze a régi és új tagokat a Felsőkrisztinaváros fiatal Oltáregyesületében.*

Érsekujváron és Bakonybélben a plébános úr nagy szeretettel újjászervezi az Oltáregyesületet. Érsekujvár visszatér a Központhoz, honnan csak a szomorú erőszak szakította el.

Uj Oltáregyesület alakult Jászkarajenőn 208 taggal és Nyögerén, Sós-tonyban és Bejegyertyánoson (Vas vm.-ben.).

Egybeforrasztó szeretet.

Az Úr Jézus főpapi imájában azt kérte az Atyától apostolai számára, hogy *«eggyé legyenek»*. (Ján. 17. 11). Majd jövődő híveire gondolva ezt kérte nekik is, *«hogymindnyájan eggyé legyenek, amint Te Atyám énbennem, és én Tebenned, úgy ők is mibennünk eggyé legyenek»*. (Ján. 17. 21).

Mit látunk az emberiség történetében is? Nem azt-e, hogy az egységes, összeforrott nemzetek boldogulnak, hódítanak, a széthúzó, széteső szellemekkel pedig bármit tehetnek, mert hiányzik náluk az egybeforrasztó erő. Nagy népek asszimiláló erővel eltüntették a saját nemzetiségeiket s ugyanakkor másutt szívtják a «kisebbségi kérdés» felszínentartásával — az egyenetlenséget, «hogymegbontva az egységet, annál jobban uralkodhassanak rajtuk.

Az oltáregyesületi életnek is főereje az egybeforradás, az eggyélevés a szenségi Ur Jézusban. «... ők is mibennünk eggyé legyenek!» Eggyé kell lenniök a hitben, mellyel az oltár Titkát imádják és engesztelik, a szeretetben, amely e hit megvállása és gyakorlása közben ébred szívükben. *Csak az olyan oltáregyesület lehet boldog tagjaiban, imponáló és erős külső kisugárzásai és hatásaiban, amelyben ilyen, az eucharisztikus Ur Jézussal egybeforrasztó hit és szeretet forrasztja egybe a tagokat is.* Ebben az eggyéforradásban eltűnnek a nehézségek: ami emberi gyarlóságból, tökéletlenségéből adódik — a siralomvölgyi mennyország Isten közelségének boldogító világában —, az mind párává válik a Szeretet Napjának sugárözönében és szinte «személytelenné» válva veszíti el kártévő hatását. Az Úr Jézus főpapi imája is — mint egész megváltói műve — örök és folyton jelenben élve hat a mennyei Atya előtt; ennek az imának hatása biztos, ha — szabad akaratunkkal — ellen nem állunk hatásainak. Ha nem csinálunk «kisebbségeket», ha nem engedünk az oltáregyesületben tökéletlen sorbontásokat és harmóniazavarásokat, akkor ez a Krisztusban egybeforradás fogja érvényesíteni áldásos hatásait.

Ezek a hatások: 1. Mindig az Úr Jézus világosságában fogunk élni, mert úgy megszerettük, hogy többé nem tudunk elszakadni tőle. «Én vagyok a világ Világossága». 2. Békességgel telik meg a lelkünk és ebben a békében okosan tudunk cselekedni. «Az Én békémet adom nektek», amelyet a világ nem adhat. 3. Türelemmel fogunk elviselni embereket, nehéz körülményeket, aggodalmakat és bajokat, mert Mesterünk tanít: aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét és kövessen Engem!»

Kedves oltáregyesületiek, ha akarjátok ezeket a gyümölcsöket életfátokon, engedjétek rá az Úr áldott jelenlétének napját, nyissátok meg Szíve előtt a szíveteket és legyetek Hozzá hűségesek! Így tudja életét élni s áldásos hatásait kifejtteni az egybeforrasztó szeretet. Imádkozunk érte!

VATELJES • BÜCSÚKAV

Október 4, 5, 6, 15, az imádási óra napján, a közös ájtatosság napján, egy tetszészerint választott napon.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.